

[Svend Heiselberg]

ligt, at man tager det med, når man står og slynger om sig med, hvor ligeglad regeringen er med problemerne, og hvor uforstående man er over for at nedbringe netop de grænseværdier, som fru Lilian Gyldenkilde talte om.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal gøre opmærksom på, at jeg hedder Lilli Gyldenkilde.

Selvfølgelig vil jeg ikke her kaste mig ud i at komme med anvisninger på, hvordan de ting skal klares, men jeg vil sige, at vi skal i hvert fald ikke konkurrere på menneskeliv og på det, at folk skal blive invalidepensionister og endda dø af at arbejde i et usundt arbejdsmiljø. Det er det, man præcis stiler efter, når man ikke vil lave de ting, der dog er opridset i nogle af de beretninger, vi har fået. Vi ved, hvor vi kan sætte ind. Det har vi eksperter til at udpege for os, og der er anvisninger på, hvordan vi skal gøre. Det er bare at læse det stof, der kommer til arbejds-markedsudvalget.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Jeg synes alligevel, det har en vis værdi at vide, om fru Lilian Gyldenkilde ikke synes, det også har en vis værdi, at vi kan afsætte vores varer, at vi kan konkurrere med udlandet. Er det da fuldstændig ligegyldigt? Kan man bare sige, at nu skal man nedbringe grænseværdierne uden også nødvendigvis at tage hensyn til omkostningerne?

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Selvfølgelig er man nødt til at tage hensyn til omkostningerne. Problemet i det samfund, vi har, er, at det hellige almindelige erhvervsliv kun skal tage sig af de omkostninger, der ligger det sted, hvor tingene bliver produceret, medens andre – og det er alle andre skatteydere – må betale det, det koster at rense op, efter at man har kørt med et dårligt arbejdsmiljø.

Det er sagen i en nøddeskal, og det er derfor, jeg er socialist, men det forstår hr. Svend Heiselmann formodentlig ikke.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Folketinget har nu rettet en forespørgsel til regeringen, og vi har fremlagt en redegørelse om udviklingen på arbejdsmiljøområdet. Jeg finder det nyttigt, at vi har en sådan debat. Jeg synes også, at den debat, vi havde sidste år, var nyttig. På den måde får vi opsummeret de erfaringer, vi gør med arbejdsmiljøloven. Jeg mener, at de erfaringer kan udnyttes konstruktivt i den videre indsats for at forbedre arbejdsmiljøet på arbejdspladserne.

Den første fase af udfyldningen af arbejdsmiljøloven, som folkettinget vedtog i 1975, har først og fremmest indeholdt en opbygning og udbygning af det, man kalder arbejdsmiljøapparatet. Her tænker jeg især på styrkelsen af virksomhedernes sikkerhedsarbejde gennem sikkerhedsorganisationerne og gennem oprettelsen af bedriftssundhedstjenesten.

Med vejledning fra det udbyggede arbejds-tilsyn og på basis af de mange forskningsresultater vil arbejdsmiljøproblemerne i vid udstrækning kunne løses i et samarbejde ude på virksomhederne. Til at vejlede om de mere generelle arbejdsmiljøproblemer er der etableret branchesikkerhedsråd. Her kan arbejdsmarkedets parter kortlægge, drøfte og finde løsninger på de enkelte branchers problemer.

Med arbejdsmiljøloven er arbejdsmiljørådets indflydelse desuden blevet mere formaliseret og styrket. Den organisatoriske opbygning, som var forudsat i arbejdsmiljøloven, er med andre ord stort set tilendebragt. En videre udbygning af bedriftssundhedstjenesten er dog stillet i bero indtil videre, da de eksisterende bedriftssundhedstjenester bør have arbejdsro og vi bør have overblik over, hvilken effekt vi får af dem, før vi bruger flere penge hertil.

Samtidig med den organisatoriske opbygning har vi fået en udfyldning af arbejdsmiljølovens generelle krav i form af hovedbekendtgørelser, dvs. brede, generelle bekendtgørelser, der gør det lettere for virksomhederne og deres sikkerhedsorganisationer at udføre deres opgaver. To ud af fire planlagte hovedbekendtgørelser er i kraft nu. Det drejer sig om bekendtgørelsen om tekniske hjælpemidler og om stoffer og materialer. Desuden vil jeg inden årets udgang udstede en hovedbekendtgørelse om arbejdets udførelse.